

1073

ירושלים, 6.7.44

היום הגיע ג. אצרונוסקי מלונדון והוא מוסר:

בצאתי מכאן לקחתי אתי שאלון בן 45 שאלות, והנני מוכן

לענות על רובן.

אני רוצה עתה למסור בשם מטה הדברים שלדעתו חשוב שתדעו

זאת מיד.

עוד לפני בואו של מטה הלך מכתב בחיים אל סמאטס; למכתב

זה לא היתה צורת מזכיר, כי אם מכתב ידידותי מא אחרי שיתה ומצוי

משאלות סטויסות, לא דרישות, הסטאלות הן: א) שהתחרון יהיה כריז;

ב) ס"ליוויל" המחליטים יהיה גבוה (טבאט יביחו את הדבר לאנשים פחות דרזא

הם עלולים לקלקל); ג) אצרונוסקי קולע בגד חלוקה. מורה לדעת מטה דרישה

חיובית למדינה יהודית, שכל התנועה חייבת בה.

היתה שיחה בין סטייגלי וחיים, שם היו שלוש בקורות חשובות:

א) שהמשלה החליטה; הוא אמר "איי היוו מיד אם מיינ סייד"; לא אמר

מה היא החלטה, והסביר מדוע אין הוא יכול להגיד, כי אתה לא יכול לסמור

זאת לעצמך, מראה עצמך חייב למסור הלאה; ב) שטרסיל בעד חלוקה;

ג) הוא סאל את חיים אם יש לו הצעה לגבי איש לנציבות.

חיים עמד לכתוב בקורה השלישית, היה דיון. במיד התעקש

שאנחנו נציע את גיסר; דעתי היתה שזה יהיה איש צבא; מצדנו קראו בשמו

של איירונסייד, דובי (זה דוד של וילגייט, בן אותה הכת הדתית "חליטוסה

בראזערן", הוא היה מוטל סאלטא ומפקד צבאי בארץ ב-1929).

לגבי גיסר אמר סטייגלי מיד שזה אינו בא בחשבון, באשר

הוא מן המובחרים במקידות, ולאנשים מסוג זה שחכה "תור" ארוך.

אני חייתי נוד מכתב, כי אסרתי שאין סודות, ומכתב זה יכול

לחתגלגל ולחגשע לפאשיסטים חריטיים, ופער שני - מעם יכולים לומר לכן

בסעת חויכוח: הרי זו היא בחירתכם, אך בכל זאת הלכה פתקא א' - פרטיה -

לסטייגלי, ובה דובר על סימוסים כמו ווקוס, דובי, גיסר וכו', ופתקא

פרטית טביה למארטין, לפי בקשתו של מארטיין. לחיים היתה סעודה עם

מארטין, ולאחר זה שלח חיים פתק בו גזכר שם אחד: סיר יוברט ינג, ציוני.

ידעס אינו בא בחשבון לעת כזאת לתפקיד זה.

בארזות אפר טארטין לחיים שלוש דברים מדוע רוצה וינסטון
 בפתרון עכשיו, פתרון מהיר, מוקדם: 1) וינסטון חושב את עצמו כיודע את
 העניין; 2) הוא רואה את עצמו "מיט שו דו איט", וזה כנראה טבחינת אחרת
 לעניין; 3) באשר יש לו כוח וייתכן שאחרי הסלחמה לא יהיה במצב גרועות.
 יומיים לפני בואי, ב-10.4 אכל הנרי מילטטים עם וינסטון,
 היה שם גם בריקן, והיו מסמכות הפרטיר, זה היה בימי הרתיחה, כאשר עסדו
 תחת הרוחם של הרציחות בארץ. אז הוא אמר שהוא יתנזר מכל זה; שלושת
 רבעי הסמלנה הסברגית הם נגדו ברקע הא"י, והוא יחיד, והוא יכול היה
 לעמוד כל עוד הדברים היו בסדר, מי יודע מה יהיה אחר כך, וסר להנרי,
 הכסחים שאתם מוציאים לתעמולה באמריקה סוחבים את סגנו ברפס, טכאן חלוצים
 שהדבשת שהוא יריד סאד-סאד געוצה אצלו.

היתה לי שיחה עם טארטין וסאלתי אותו מה יש לו בטבילנו,
 והוא ענה לי שלא יוכל לומר לי אם יש ומה יש, לחיים חודה שיש רצון
 לפתרון מהיר.

בשיחת חיים עם טארטין דובר על שתי סדינות, גזכרה חכנית
 לודירמילק, היתה הדגשה שזה מסתמך על הכחה של סיפוח חלקי עבר הירדן,
 וטארטין אמר שסיסה כזאת יכולה להתרוש את שתי המדינות בארץ, לזאת
 ענה חיים בחכמה: אם נקח חלקים סעבר הירדן שניהם יזכו במידה; שתי
 המדינות אצל חיים הן ארץ-ישראל ועבר הירדן, אצל טארטין היתה הנעימה -
 שתי מדינות בארץ-ישראל.

אלו הן הנקודות העיקריות.

האינפורמציה האחרונה ביותר - חיים וששה דאו את הול -

הוא חשני לאידן במדראיין אופיס, ב-30.6. עם חול היה הנדרסון ועוד מישהו
 מסטיר החוק, נדמה לי אלן וקר, קאטולי. לשני זה דאח חיים את אידן
 בעניין זה (בתעם חריטונה תוך סנים אחדות), כשנפחדו אפר אידן סבי דברים;
 תבוא אלי בכל עתה שתתנח, בקרוב יהיה צורך לדבר בענינים טכנים יותר.

אמר חיים: האם ימנו, ה-day שלנו, חולך וקדוב?

וזו הטיחה עם הול - הטאירו לו את הטלגרמות האחרונות של

גריגבויים, הול אמר: ברוב זה - ויש לפרט את המלים "ברוב זה" כממש ברוב

זה - נדונה הטאלה בקאבינט-המלחמה, אם יש לכם הצעות טכניות - הניסו, ומה הציע בערך מה שהוצע כעין!

הפרוצידורה של הטיחה, אחרי בירורים מקיפים במשרד, ב-77,

היתה בערך כך: היים הציג את משה ואמר - הנה איש בא מהמקום, הוא דבר

עם שליח, והוא ימסור גם את הצוירה וגם את החצעות. משה הדגיש שזו

היא סיטואציה יוצאת מן הכלל. על זה שאל הול: האם אתם מתכוונים לסט

ומתן עם הורטניט? משה ענה בחיוב, אם כי הדגיש, שעל זה אין לנו

קומפטינציה להחליט, אנו יכולים רק להציע. אנחנו חושבים שההצעה הזאת

של האויב באה מהטעם הכי גבוה, אך ייתכן שבלי דעת משרד החוץ שלהם, של

האויב, לכן אנחנו חושבים שיש מקום לפגישה עם אחד מהכנומיה שלהם ובא-

כוח הריפויני בורד, שלו הרשות לטען ולתת עם האויב. דבר טליטי: על

יואל לחזור, וכאן נתן משה את כל הניסוקים, מה הפסיק אותו הול ואמר:

אין כל סיבה מדוע לא יחזור יואל. כנראה שיואל יודע כבר שהוא יחזור,

כי אתמול ראיתי בידי צבי יחיאלי מכתב בן 25 עמודים מאת יואל, ובשתיחה

הוא אמר: לאחר סיטנם סיכויים שאני חוזר!

לענין גופו אפר הול, שזה נידון בקאבינט המלחמה (ענין דבר

אתמול בפרלמנט על השחיטות, הוא מסר צוהרה למסלול-הונגריה).

בקשר עם בוני או בוגדי אפר משה, חרי הוא היה מסור בידיכם

כל הוטן, איוה בון הוא יכול להביא.

מה שאל הול: האם אתם רוצים שיואל יחזור עם אתשובה, או גם

בלי תשובה? על זה הטיב, שהדבר תלוי בקצב הפעולה, הוא יכול לחזור

ולומר, שעבר זמן מסוים עד אשר הניע, אך טוף-טוף הניע לספירות המתאימות,

עכשיו נידון הדבר בספירות הכי גבוהות, והייתי סיכויים שליחה. משה

הדגיש שכל רפו לטיחה צריך להיות מלווה תנאי של הפסקת הבירוסים.

היו עם שתי הצעות - אחת של ברל לוקר, שהיה אחיל לעובדי

הרכבת בהונגריה, שכל מועד רכבת אשר ירו תחיה בהעברה יואטם כלוקח חלק

בטבח, והיתה הצעה שיתפצצו את בתי הטבח.

הול סיכום שלוש דברים: א) הוא מבטיח שלא יהיה איבוד זמן;

ב) כל השאלה נידונה בקאבינט המלחמה; ג) בכל צעד יש לשתף את אמריקא וסבל פעולה מסתית לא תיתכן בלי רוסייה.

לחיים, טטה ולי היתה פגישה חסומה עם ראנדולף, אחר כך נפגש

חיים אתו לחוד ומטה לחוד. מטה הביט לו העתק תזכירו מה-7.2.44 בענין

החדירה והגיש לו גם תזכיר שני, מטה סנא אותו קריר פחות או יותר לשנין

החדירה, אבל מ. מסביר זאת כאילו על ידי כך שהוא בעטה "מרוחטיגובל", דש

כבר בענינים אלה, כאילו אומר: למה אתם מעירים לנו על דברים שהם זמניים

מעצמם, אבל הוא נתן לנו כתובת, יש איש אחד שטמו טטול (), הוא

יושב בבארי והוא מסוגה על כל הסעולה הזאת. בקשר לזאת נתייחס לתול,

למי בקטנו של מ., לברר אם טטול זה כמות לטידל-איסט, כי טיידל-איסט היתה

כבר תשובה שלילית בקאהיר; אם הוא בלתי תלוי במידל-איסט הוא יכול לעשות

דבר מה. ראנדולף לא ידע כלום מהפעולות שאנחנו עשינו עד כה.

ביום ב' גלילה אכל משה עם טיילור, אבל זה היתה כמה שעות

אחרי שעזבתי את לונדון.

סדר היום של משה הוא: הונגריה, באומן מקביל ענין הצדדים,

הוא נאחז בעיקר במכתבו האחרון של גריג, ונשלחה לו כבר תשובה חתומה

על ידי חיים, ועניני העליה. הוא חושב לשהות שם כחדשיים.

ד. בן-גוריון: מה סגן הרוח בחבריא שלנו?

ו. אגרונוסקי: אני מוכרח לומר איזה דבר בהסתייגות: אני הרגשתי את עצמי

בלונדון כיוצא סאטילה לאור גדול, מה אסור להזכיר שיש

אפשרות של כניסת עוד יחודי למעלה מ-25,000 שנשארו לנו מהמחר הלבן,

ושם יכול פרום דרייבר, אויב שלנו, לומר בלאחר יד: יתנו לכם 100,000

לשנה בסך 10 חגנים הקרובות, ואיך זה משמח וועץ לעניני א"י במיניסטריין

לאינפורמציה. ברנדין ברקן דבר אתי כציוני, ומצד שני גליתי שם "כנומיה",

כאילו קצונית, שפרגית בתוך סמלוגת השפרנים, ואחד מהם הסוציא עלון

פארלאמנטארי מדבר על א"י יהודית כדבר מקובל.

מעמי חסירור כאילו נטכחו אחרי החודש הראשון, העתונות לא

עשתה מזה כל ענין.